

Ünnepi közgyűlés – Vadosfa, 2014. szeptember 21.

Az első nagy lépés a templom tetőzetének felújítása volt. A gyülekezet apraja és nagyja összefogott, hogy ez a lépés megtörténhessen. Ez a sikeresen elvégzett munka adta a megerősítését a reményeinknek. Tervezhetünk bátran.

Ha valaki belép a vadosfai gyülekezet honlapjára, a következőket olvashatja: „ ... *Legnagyobb tervünket azonban már régóta szövögetjük. A gyülekezet már 2003-ban összeállított 1,5 millió forintért egy állami pályázati anyagot pontos kiviteli tervekkel a vadosfai templom felújítására. 2003-ban a SAPHARD pályázatot forráshiányra való hivatkozással elutasították. Reménységünk, hogy lehetősége lesz majd a gyülekezetnek pályázat útján – az előre összeállított anyaggal – a vadosfai templomot 100 éves fennállására felújítani. ...*”

Mindezek a sorok már jó néhány évvel ezelőtt íródtak. És örömmel mondhatjuk, hogy ha nem is a 100 éves évfordulóra, de az álom megvalósult. Kívül-belül megújult e gyönyörű templom. Messziről hirdeti, hogy van miért hálát adnunk!

Bár az első pályázati próbálkozás – forráshiány miatt – elutasítást kapott, de az elkészített terv az egyszeri nagy lépés megtétele helyett a további kisebb-nagyobb lépéseket segítette. Az lett az alapdokumentum, amelyhez mindig hozzányúlhattunk, amelyet mindig elővettünk, s folyamatosan aktualizáltunk. Nem a nulláról kellett indulnunk, hanem volt mihez hozzányúlunk.

Igaz, a templomépítés 100 éves évfordulóját tűztük ki célul, de „*míg az ember tervez, addig az Isten végez*”.

Közben egy nyertes LEADER pályázat segítségével elkezdődött a külső felújítás. Falszigetelés, bejárati lépcső, mozgássérültek számára rámpa készült. A 8,5 millió Ft-s keret azonban ezzel kimerült.

2012 tavaszán, a gyülekezeti költségvetés-készítés időszakában a presbitérium egyhangúlag határozta el, hogy legalább a templombelsőt rendbe kell tenni az évfordulóra. Gyűjtést indítottunk, s a Dr. Kiss Jenő által megfogalmazott felhívás nyomán minden elképzelést felülmúló adakozás indult meg.

Tudtuk, hogy a belső tér festéséhez az állványozás roppant költséges lenne. Ezért néhányan elhatározták gyülekezetünkben, hogy a festést guruló állvánnyal oldják meg. De ehhez teljesen szét kellett szedni a padokat, hogy a guruló állványnak helye legyen. Mérnöki precizitással történt meg az összes pad szétbontása, amelyet utána ugyanúgy a helyére téve visszaszereltek. Ehhez minden apró darabot pontosan be kellett számozni. Így minden ugyanoda, s ugyanúgy került vissza. Fényképek tanúskodnak ennek a rendkívüli feladatnak a folyamatáról és a megtörténtéről.

2012. november 10-én megtarthattuk a centenáriumi ünnepségünket, immár megújult belső térrel. A gyűjtés minden várakozást felülmúlt! Végösszege meghaladta a 4,8 millió Ft-ot!

Folyamatosan kerestük a forrásokat, és az adakozás sem állt meg.

2013 során a Darányi Ignác program keretén belül 8 millió Ft-t, majd hamarosan az Emberi Erőforrások Minisztériuma által kiírt EÖR-ös jelű pályázaton 19 millió Ft-t nyertünk. Ezek már belátható közelségbe hozták a felújítás befejezését. Igaz, nem a teljes kért összeget kaptuk meg, de még több saját forrás által sikerült befejezni a tervezett munkálatokat.

Közben a MEE által kiírt orgonapályázaton is indultunk, ahol szintén siker koronázta beadott pályázatunkat. Az 1,8 millió Ft-s támogatáshoz az önrészt – mintegy 1 millió Ft-t a

gyülekezeti Alapítvány biztosította. Alapítványunk már korábban is jelentős támogatást nyújtott a felújítási munkák során.

Öröm volt látni az utolsó simításokat is, amikor gyülekezetünk lelkes tagjai nekiálltak tisztítani az ablakokat! Minden, ami csak lehetett, ünnepi díszben ragyog!

Ma, 2014. szeptember 21-én elmondhatjuk – az álmok megvalósultak. Bármilyen irányból is közelítjük Vadosfát, már messziről szembe tűnik az égbe nyúló torony. Messziről hirdeti az életet, az élni akarást.

Gyülekezetünk már sokszor megmutatta az elmúlt időkben, hogy élni akar. A II. világháborút követő időszakban, a legnehezebb időkben is templomot épített – Magyarkeresztúron 1966-ban - és Kisfaludon. Mihályiban és Zsebeházán, s Potyondon is áll a templom. S egyik sincs sorsára hagyva.

Két éve Mihályiban adhattunk hálát azért, hogy teljes felújítást végezhattünk. Most itt, Vadosfán ünnepelünk, mert *„az Úr csodálatosan cselekedett.”* Mai vasárnapunknak – az ünnepre szóló meghívón is olvasható – zsoltárverse szerint: *„Áldjad én lelkem az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”* (Zs 103,2) Igen, Övé a dicsőség. És kérjük szüntelen, hogy ne csak ilyen nagy ünnepen, hanem az év egyéb alkalmain is töltsen meg ezeket a padokat az ígére szomjazó testvérekkel. Ne csak a templomukhoz, hanem a templomuk Urához is ilyen hűséggel és szeretettel ragaszkodjanak. Ne belülről zárjuk be a templomajtót!

Ezekben az ünnepi pillanatokban azonban előre is nézünk! Nem a tétlenség ideje vár ránk, hanem folytatni kell a munkát. Hiszen Magyarkeresztúron van az a következő templomunk, amely felújításra vár. Két év múlva lesz 50 éves, és akkorra szeretnénk, ha az a templomunk is kívül-belül megújulna.

Az Evangélikus Élet ez évi, augusztusi ünnepi számában egy egész oldalas cikket írt Büki Anna testvérünk a gyülekezetünkről, s abban elhangzott a felhívás is. Már eddig is néhányan adakoztak, s reméljük, nagy mértékben hozzájárulnak a testvérek – helyben lakók és elszármazottak is – e nemes célhoz.

A templomunkba belépő vendégeink láthattak egy tablót, rajta néhány fényképpel. Mihályi egykor és ma, Vadosfa egykor és ma. A az események folytatásaként egy magában álló fénykép: Magyarkeresztúr a felújítás előtt. Mellette pedig egy üres hely, amit remélhetőleg két év múlva pótolhatunk. S amely majd azt mutatja, hogy eredményes volt a felhívás.

Természetesen a gyűjtés mellett keressük az egyéb lehetőségeket, pályázatokat is. Reméljük, talán újra lesz minisztériumi forrás is, amellyel kiegészíthetjük a jelenleg rendelkezésre álló forrásainkat.

„A keresztény ember meggyőződésből segít – mondja Kiss Jenő professzor úr - ez számunkra kötelesség, a nemhívóknél pedig fontos a helyi hagyomány, a tradíció, és építészeti szempontból is nagyon fontos az érték megőrzése.

Erre a közös tudatra, erre a közös hagyományra alapozva tettük közzé a felhívást, és biztosak voltunk benne, hogy akikhez ez a hír eljut, azok jó néven veszik, és megnyitják nemcsak a szívüket, hanem a bukszájukat. A tiszta szívű ember Isten kegyelmével csodákra képes. A jézusi út valóság. A hit a világ legtermészetesebb dolga, nem elvont filozofálás, hanem az a tény, hogy Jézussal személyes kapcsolatba kerülünk. Tetteink megmérettetnek. Mint ismeretes óriási sikerrel járt az eddigi gyűjtés. Az emberek jó szívvel adakoztak. Amíg Istennek terve van velünk, amíg szolgálatra alkalmasak vagyunk addig élünk”.

Büki Anna testvérünk pedig így folytatja: *„Kérem a testvéreket, folytassák ezt a jó hagyományt, mely a vadosfai egyházközség érdekében megindult, cselekedjünk és ünnepeljünk együtt!”*

Köszönjük Urunknak mindazt, amit már eddig megtehattünk. Köszönjük az erőt, a biztatást, a hitet. S kérjük, hogy ezután is áldja meg fáradozásunkat. S adja meg azt, hogy az épületek mellett Isten áldása legyen a tenni kész testvéreken.

Végül az utolsó szavak legyenek a köszönet szavai:

- Rác Dénes lelkész úrnak – akinek szolgálati ideje alatt elkezdődött a tervezés
- Ráskai Péter mérnök úrnak – aki elkészítette az első terveket és folyamatosan részt vett a megoldások keresésében
- Weöreös András műemléki felügyelő úrnak – aki segítette tanácsaival a munkálatokat
- Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Minisztériumnak – a két sikeres pályázat által nyújtott támogatásért
- Emberi Erőforrások Minisztériumának – a sikeres pályázat által nyújtott támogatásért
- Pályázatíróknak – a sikeres pályázatírásért és az elszámolás lebonyolításáért
- Hettyei Éptech Kft-nek - (és alvállalkozóiknak) a lelkiismeretes kivitelezésért
- Németh Gy.Géza úrnak – a folyamatos műszaki ellenőrzésért
- Magyarországi Evangélikus Egyháznak – különösen is Kocsis István osztályvezető úrnak – a pályázatokkal kapcsolatos folyamatos segítségért s azért, hogy az előfinanszírozást lehetővé tették
- A Soproni Egyházmegye és elnökségének támogató segítségét
- Egyházunk Zenei Bizottságának – akik támogatásra méltónak ítélték pályázatunkat
- Dr. Wagner Szilárd lelkész, egyházzeneész úrnak – aki lebonyolította az orgona-felújítással kapcsolatos pályázati eljárást, és felügyelte a felújítás menetét
- A Soproni Orgonaépítő Kkt munkatársainak, Szarka György és Szabó András uraknak – akik szakszerűen végezték el a teljes orgona-felújítást
- Egyházközségünk Alapítványának – a munkálatok rendszeres támogatásáért
- Mindazoknak, akik pénzzel, fizikai munkával, vagy sokan mindegyik módon támogatták / támogatják jelenleg is terveinket
- Sokan voltak, akik részt vállaltak a feladatokban. Mindig volt segítség, aki akár egy telefonos jelzésre jött, szervezett és segítette irányította az aktuális munkát, akiknek köszönettel tartozunk.
- S végül, de nem utolsó sorban Szemerei János püspök úrnak, aki elvállalta 2012-ben a centenáriumi ünnepen, s mai ünnepünk igehirdetési szolgálatát is, valamint Dr. Finta Gergely orgonaművész úrnak, akinek hangversenyét izgatottan várjuk, és hamarosan meg is hallgathatjuk.
- Örülünk és hálásak vagyunk. De ne feledjük – ahogyan sok helyen látható e három betű: SDG (Soli Deo Gloria). Vagyis: Egyedül Istené a Dicsőség. És csak hálásak vagyunk, hogy ebben mi, a munkatársai lehettünk!